

Full Gospel Business Men's Fellowship International

VOICE

SUOMENKIELINEN PAINOS

Esirukouksella valtava voima

Tässä lehdessä

Esirukouksella valtava voima

2

Martti Kinnunen

Minulle annettiin terveyteni takaisin

6

Olavi Roivainen

Jumalan ihme - se toimii

10

Veijo Piipponen

Kristuksen kärsimys "The Passion of the Christ"

12

Missä on lähin STELK

15

Martti Kinnunen Valkealasta on ripeäliikkeinen mies. Sitä hän oli työssään vetäessään useita kännykkäketjuja ja nyt myyntityöstä luovuttuaan hänellä riittää puuhaa monissa harrastuksissaan.

Erilaisten moottoroitujen harrastusten ja metsästämisen ohelle on tullut tärkeäksi myös osallistuminen erilaiseen hengelliseen toimintaan.

- Sain kasvaa kodissa, jossa äiti ohjasi minut jo lapsena taivastielle ja toimin nuorena aktiivisesti seurakuntanuorissa. Armeijan jälkeen lähdin Helsinkiin opiskelemaan tulevaan ammattiini, Martti Kinnunen kertoo.

- Hyvin nopeasti minulle tuli mahdollisuus perustaa ensimmäinen viestintävälineitä markkinoiva yritys Kotkaan vuonna 1970. Liiketoimintani laajeni nopeasti Kotkan lisäksi Kouvolaan, Lappeenrantaan ja Lahteen. Ensimmäisinä vuosina tein töitä viitenä päivänä viikossa, mutta uusien liikkeiden myötä työt lisääntyivät kuuteen jopa seitsemään päivään viikossa. Yritykset menestyivät ja minulle tuli työstä sekä rahasta epäjumala, palvelin mammonaa.

Samassa suhteessa, kun Martin työt lisääntyivät, lisääntyi hänen rauhattomuutensa, kuin myös tuska ja ahdistus.

- En voinut hetkeksikään pysähtyä. Vähäisenkin vapaa-aikani käytin kilpailemiseen. Ensin kilpailin 14 vuotta ravihevosilla, sitten moottorikelkoilla, karting-autoilla ja vesijeteillä. Äitini oli ainut, joka näki tuon loiston takaa poikansa henkisen tilan. Vaikka lapsen usko oli kadonnut, hän jaksoi rukoilla poikansa puolesta.

Vuohijärvi oli viedä miehen hengen kesäkuussa 1998

Ehkäpä yksi Martti Kinnusen elämän taitekohtia oli kesäkuinen päivä Vuohijärvellä Valkealassa.

- Olin 28. kesäkuuta kuusi vuotta sitten nostamassa vesijettiä umpinaiseen kuljetustraileriin niin kuin olin tehnyt kymmeniä kertoja aikaisemminkin. Olin trailerin sisällä vinssaamassa jettiä

Esirukoksella valtava voima

Martti Kinnunen

sisään käsivinsillä kunnes yhtäkkiä koko yhdistelmä alkoi liukua järveen.

- Vettä alkoi virrata sisään ja trailerin luukku meni veden painosta kiinni.

- Yritin päästä pois sisältä, mutta jäin puristuksiin jetin ja trailerin seinän väliin ja olin veden alla. Silloin huusin tosissani: Herra, älä anna minun vielä kuolla, pelasta minut. Tapahtui Jumalan ihme, puristus kirposi ja trailerin kiinni mennyt takaovi avautui. Martti näki valoa ja pääsi sukeltamaan pois trailerin sisältä,.

- Voiko olla suurempaa Jumalan armoa ja rakkautta minua kohtaan - tällainen tuhlajapoika, joka on liki 30 vuotta palvellut mammonaa, pelastetaan kuoleman porteilta elämään, Martti kertoo ensimmäisestä ihmeestään

Viisi vuotta uskoontuloon

Kun poika kertoi onnettomuudesta vanhalle äidilleen, tämä kiitti ja ylisti Herraa

ja sanoi, ettei Jumala jätä aloittamaansa työtä kesken.

- Aloin itsekin rukoilemaan, että saisin elämälleni uuden suunnan ja tarkoituksen, Martti kertoo. Martti sai yrityksistään hyviä tarjouksia ja myi liiketoimintansa.

- Pääsin pois oravanpyörästä, mutta rauhattomuus ei vielääkään hellittänyt. Siellä oli ahdistus.

Martille oli jäänyt entistä enemmän aikaa vauhdikkaille harrastuksilleen. Yritysmyyneistä saaman rahat hän oli sijoittanut edelleen kiinteistöihin. Oli aikaa ja rahaa, muttei rauhaa kunnes Vuohijärven vesi kirjaimellisesti muutti miehen elämän.

Vuosi sitten elokuussa Martti koki sisällään kehotuksen lähteä kirkkoon - ei lähimpään vaan aina Orimattilaan asti.

- Menin kirkkoon sanan ja rukouksen iltaan ja siellä kirkon alttarilla sain jättää elämäni kokonaan Jumalan käsiin, sain

uudestisyntyä Pyhän Hengen kautta, Martti iloitsee elämänsä toisesta ihmisestä.

- Kun nousin siitä alttarilta, oli kuin kahleet olisivat irronneet kilisten ympäriltäni. Minut valtasi ylivaallinen Jumalan rauha, ahdistukset olivat poissa.

Seuraavana aamuna Martti otti käteensä Raamatun.

- Minulle tuli valtava Jumalan sanan nälkä. Erityisesti efesolaiskirjeen 2. luvun 8. jae puhutteli voimakkaasti: "Armosta Jumala on teidät pelastanut antamalla teille uskon. Pelastus ei ole lähtöisin teistä, vaan se on Jumalan lahja."

Martti Kinnunen on saanut olla tukemassa Seppo Juntusen toimintaa ja olla kertomassa hänen tilaisuuksissaan Jumalan ihmeistä ja siitä, että Jeesus on sama eilen tänään ja iankaikkisesti.

Selkä parani vuosi sitten

Vauhdikkaasti elämässään liikkunut Martti Kinnunen oli loukannut selkensä kolaroidessaan moottoripyörällä. Lääketehtäällisesti selkää ei voitu parantaa.

- Minulla oli ollut jatkuva vaiva vuosikymmeniä. Vuosi sitten syksyllä vaivat äityivät niin pahaksi, etten päässyt ajoittain edes liikkeelle, Martti kertoo elämänsä kolmannen ihmeen syntyä.

- Tunsin Pyhän Hengen kehotuksen lähteä Heinolaan rukousilta. Siellä Seppo Juntunen illan päätteeksi rukoili selkäni puolesta, kaaduin Pyhän Hengen voimasta kirkon alttarille ja tunsin selänsäni valtavan lämmön.

- Tuntui kuin Jumala olisi nikama nikamalta käynyt läpi koko selkäni ja nyt se on, kiitos Jumalalle terve.

- Viime talvena hiihdin toistatuhatta

kilometriä, ja tänä kesänä olen rullaluis-
telltut liki viisisataa kilometriä.

- Jokainen kilometri on ollut täynnä kii-
tosta ja ylistystä Herralle.

- Olen itse saanut kokea todellisia Ju-
malan ihmeitä. Uskon, että Jumala antaa
synnit anteeksi, vapauttaa synnin ja pi-
meyden vallasta, parantaa fyysisesti ja
ehyeittää sisäisesti, Martti Kinnunen Val-
kealasta tähdentää.

Tänään vuosi uskoontulosta Martti
Kinnunen kertoo, että kulunut vuosi on
ollut hänen elämänsä parasta aikaa.

- Tätä Jumalan antamaa rauhaa ei kor-
vaa mikään.

- Esirukouksesta on tullut minulle tärkeä
tehtävä ja koen, että rukouksella on val-
tava voima.

Minulla on suuri ilo, kun saan olla ilosa-
nomaa ylösnoousseesta Vapahtajasta.
Kuten Joh.3:16 sanoo: Sillä niin on Jumala
maailmaa rakastanut, että antoi ainokai-
sen poikansa, ettei yksikään, joka häneen
uskoo hukkuisi, vaan hänellä olisi ian-
kaikkinen elämä.

Minulle annettiin terveyteni takaisin

Olavi Roivainen

Olin sairastanut liki 20 vuotta munuaisten vajaatoimintaa. Aluksi sevaivasi hieman harmillisena kihtinä, kunnes asiaan paneutunut lääkäri totesi, että syyt ovatkin muualla. Asian vakavuus paljastui, kun lääkäri totesi: "Se on sitten myöhemmin edessä munuais-siirto." Olin tähän toteamukseen täysin valmistautumaton, silloin tunteet olivat sekavat. Pelko, epävarmuus, ja ajatus elämän loppumisesta pyöivät mielessä.

Onneksi kokenut sairaanhoitaja osasi lohduttaa: "Ei noilla arvoilla vielä vuosikausiin ole mitään hätää, kunhan ruokavalio ja elämäntavat ovat oikeita."

Hieman yli 10 vuotta sitten tuttavani pyysi minua STELK:n viikkokokoukseen. Huomasin heti, että tämä on minulle oikea paikka. Se näkyi myös siinä, että kun olen aktiivinen järjestöihminen niin, näitten STELK:n viikkokokousten priorisointi nousi ykköseksi muihin kokouksiin nähden.

Tosin myöhemmin olen huomannut, että kyllä meidän stelkkiläisten on käytä-

vä myös noissa muissa kokouksissa. Voimme tuoda oman näkemyksemme myös niihin.

Sairauteni eteni. Viikkokokouksissamme usein rukoiltiin puolestani. Rukoukset antoivat sen varmuuden, että kaikki, myös sairauteni kohdalla tapahtuvat asiat kuuluvat Jumalan suunnitelmiin.

Dialyysihoidon kautta munuaissirtoa odottamaan

Vuosi sitten syksyllä tauti oli edennyt niin pitkälle että piti päättää ja ilmoittaa, millaisen dialyysihoidon valitsen. Vaihtoehtoja oli kaksi. Sairaalassa munuaiskooneessa käynti kolme kertaa viikossa, neljä viisi tuntia kerrallaan tai ns. pussihoito eli hemodialyysihoito kotona. Olin epävarma enkä oikein tiennyt kumman valitsen. Mietin kovasti asiaa, kun olin menossa aamulla postilokerolle hakemaan yhtiöni postia. Samaan aikaan lokerikolle tuli tuttavani, jota en ollut nähnyt pitkiin aikoihin. Hänelle oli tehty

munuaissiirto muutama vuosi sitten. Heti kohdattuamme hän kysyi: "Mitä kuuluu?" Kun kerroin epävarmuuteni päätöksen teossa hoidon suhteen, niin hän suosittelee pussihoitoa. Koin, että tuttavani lähetettiin kertomaan minulle hoitomuoto ja olen ehdottomasti sitä mieltä, että pussihoidon valinta oli oikea ratkaisu. Tosin tämä hoitomuoto edellyttää sitä, että kotijoukot osaavat suhtautua siihen oikealla tavalla ja että kotona on riittävästi tilaa runsasta materiaalia (nestelaatikoita) varten. Nämä asiat olivat meillä kunnossa, niistäkin on oltava kiitollinen!

Ennen joulua, vuosi sitten minut leikattiin ja vatsaontelooni asennettiin katetri ja pääsin aloittamaan pussihoidon. Mainittakoon, että huonekavereinani sairaalassa oli kaksi hengellisessä työssä mukana olevaa miestä, joilta sain hyödyllisiä neuvoja, myös hengellisessä mielessä.

Pussihoitoa kesti vajaa pari kuukautta. Siinä valutetaan vuorokaudessa n. 10 litraa dialyysinestettä muutama litra kerrallaan vatsaonteloon noin neljän tunnin välein. Sitten se valutetaan pois samaa reittiä, mistä se katetrin avulla laitettiin. Tämän jälkeen sain käyttööni tietokoneohjelmoidun vatsakalvodialyysikoneen, jota käytin noin puoli vuotta öisin.

Potilaan kuntoa seurataan hoidon aikana erittäin tarkkaan ja tehdään lukuisia kokeita sitä varten, että potilas on riittävän hyvässä kunnossa munuaissiirtoa varten.

Maaliskuun puolen välin maissa munuaisosaston ylilääkäri Terje Forslund kirjoitti siirtopaperit ja lähetti ne Kirurgiin Sairaalaan Helsinkiin ja totesi minulle: "Nyt on lääkäri tehnyt kaiken voitavansa, loppu onkin sitten Jumalan kädessä." Uuden munuaisen saanti saattaa kestää jopa 10 vuotta. Dialyysihoidon sujui hyvin, joten en osannut odottaa mitään nopeaa ratkaisua.

Kun kaikki tuntuu menevän hyvin

Kesä oli kiireinen töiden suhteen, olin myymässä yritystämme. Olin työmatkalla, kun Tarmo Mäyränen soitti lauantaina pidettävästä STELK:n koulutustilaisuudesta, päivä on silloin 28.8.2004. Koulutus alkaa klo 9.00 ja kestää iltapäivälle noin klo 16. Kouluttajana on Jarmo Kaksonen. Olin tuon yrityskaupan takia kovin kiireinen, en oikein tiennyt, miten noista kaikista kiireistä selvitään. Lopullinen liiketoimintakauppakin allekirjoitetaan seuraavalla viikolla. Tunsin sisimmässäni, että kyllä minun on kuitenkin mentävä tuohon koulutustilaisuuteen ja niin myös tein.

Itse koulutustilaisuus tuntui innostavalta. Päivä eteni mielenkiintoisesti. Jarmo Kakoselle on annettu luennoimisen ja opettamisen armolahja.

Iltapäivä oli jo hyvää vauhtia menossa, kun tuli tunne, että kysynpä Jarmolta ja keskustellaan siitä, miten suhtaudutaan tilanteeseen, kun kaikki tuntuu menevän hyvin, ja asiat ratkeavat kuin itsestään. Puhelimeni oli pöydällä äänettömänä, ilman mitään värinöitäkään. En löytänyt sopivaa luennon keskeyttämiskohtaa, kun vilkaisin "sattumalta puhelinta." Mutta tämähän soi, numero on tuntematon. Vastasin siihen kuitenkin.

Soitto lääkäriltä

Puhelu tuli Jyväskylästä, Keski-Suomen Keskussairaala. Ystävällisen tuntuinen naissairaanhoitaja ilmoitti: "Helsingistä soitettiin, että nyt on munuaisten löytynyt." Minulle oli kyllä tarkkaan, kerrottu, miten tällaisen ilmoituksen jälkeen toimitaan. Tuli ihmeellinen tunne, että näinkö nopeasti. Tuli luonnollisesti hieman kiireen tuntu, unohtuivat heti tuon soitettajan nimi sekä viikonlopun ja seuraavan viikon työkiireet. Tuntui uskomattoman

onnelliselta, kun kaikki koulutustilaisuuteen osallistuvat olivat minua siunaa-massa matkalle ja leikkaukseen. Myöhemmin olen kuullut, että myös siunaa-massa olleet kokivat Jumalan läheisyyden sillä hetkellä.

Matkalla sairaalaan

Soitin heti vaimolleni Leenalle, että olen kotiin tulossa hakemaan vaatteita ja muita varusteita. Kotona käynnin jälkeen seurasi sitten kontrollikäynti Keskussairaala-
lassa, jossa vielä tarkastettiin, että olin todella kunnossa munuaissiirtoa varten. Tiedonsaantihetkellä klo oli hieman yli 14.30. Vaimoni toi minut sitten sairaalaan Jyväskylään. Tietyt rutiinit, lähinnä paperien laatiminen käsipelissä veivät aikaa niin, että vähän jälkeen klo 17 otin taksin sairaalan pihasta ja pyysin ajamaan Kirurgiseen Sairaalaan Helsinkiin.

Nuori taksikuski ajeli alkumatkan varsin hiljaa. Vaajakosken moottoritiellä auto toisensa jälkeen ohitti meidät. Huomasin, että olin tainnut antaa vähän liian epämääräiset ohjeet, korjasin tilanteen, kertomalla tarkasti, millaisella matkalla olemme. Sitten vauhtia riitti, ohitimme ainakin kaksi ratsiaa niin, että minulle tuli tunne erityisohjauksesta. Varoittelin hieman kuljettajaa, mutta hän oli päättänyt, että nyt mennään eikä meina-

Meille molemmille oli hieman epäselvää, miten Kirurgiseen Sairaalaan ajetaan. Löysimme sairaalan välittömästi, ilman minkäänlaisia etsimisiä. Vastaanottava hoitaja ihmetteli, että nytkö te jo olette täällä. Jyväskylästä oli ilmoitettu lähtöaikamme.

Minulle tehtiin sitten välittömästi kaikki leikkausta edeltävät toimenpiteet. Koska olin kokenut olevani varmassa Taivaan

Isän suojeluksessa, niin ei ollut minkäänlaisia pelkotiloja. Tietenkin ennen leikkausta rukoilee, ja muistaa ensisijaisesti läheisiään ja niitä jotka ovat sairauden aikana voimakkaasti myöteläneet mukana. Leikkaussaliin minut vietiin klo 22.30.

Sain terveyteni takaisin

Leikkaus onnistui erinomaisesti, uusi munuainen oli lähtenyt toimimaan jo leikkauspöydällä. Toimenpide kaikkine heräämisineen vei aikaa hieman yli neljä tuntia. Aamuyö sairaalan vastaanottohuoneessa meni melkoisessa horroksessa. Kun sitten heräsin, niin totesin heti, että huoneessa on kaveri, joka on leikat-tu juuri ennen minua. Myöhemmin huomasimme, että olimme saaneet samalta luovuttajalta munuaiset.

Tuo huonekaverini osoittautui Erkki Vuoriseksi, huippukiekkoilijan Teemu Selänteen appiukoksi. Tämäkin oli kuin minua varten järjestetty niin, että koska olen urheilusta kiinnostunut, niin samaan aikaan Helsingissä alkoi Word Cup. Ja televisiosta tuli jääkiekkoa päivin ja öin. Katsoimme Erkin kanssa lähes kaikki ottelut. Asiaan tietenkin kuului, että Teemu kävi ottelujen välillä sairaalassa appeaan tervehtimässä, joten minäkin sain tavata tuon rehdin tuntuisen maailman kansalaisen.

Heti toisena päivänä pääsin kävelemään ja menin sairaalan kirjastoon. Ensimmäinen käteeni osunut kirja oli Apostolien teot. Johdatuksen merkit olivat vahvat. Oman turvallisuuden tunteen antoi myös se, kun vilkaisi ulos ikkunas-ta. Edessä näkyi ylväänä seisova Tuomio-kirkko, loistaen niin yöllä kuin päivälläkin.

Ensimmäisen sairaalaviikon lopulla yritykseni ostajat tulivat sairaalaan allekirjoittamaan liiketoimintakaupan kaup-

pakirjaa. Ostajaa edustanut Horst Yarrow oli kovin ihastunut sairaalan viihtyvyydestä ja siisteydestä.

Allekirjoitustilaisuus herätti mieleen muistelun ennen sairaalaan tuloa. Minulla oli kova kiire töitten suhteen, sitten kiire vain yhtäkkiä katkaistaan ja joku vain työt hoitaa, sellaista on elämä. Elämän pakollinen pysähtyminen on tietyissä tapauksissa hyvin terveellinen asia. Tunsin tiettyä ylpeyttä allekirjoitustilaisuudessa, koska oma poikamme Miikka oli siinä mukana, samoin Pertti Saukko. He ovat olleet yrityksessämme mukana melkein alusta alkaen. Pojat edustivat nyt englantilaista suuryhtiötä AESSEAL Finland Oy:tä.

Viikonloppuna sain sitten luvan lähteä kaupungille. Hienolta tuntui päästä katsomaan Helsinkiä. Kävin yksin lapsuuteni kesämaisemien keskellä olevassa Johanneksen kirkossa. Läksimme iltapäivällä Erkin kanssa Ullanlinnan mäelle. Minulle se on ollut aina Tähtitornin mäki. Meillä riitti puhetta toisillemme. Istuimme puiston penkillä, kerroin kirkossa käynnistä. Erkki kertoi: "Minä en ole oikein uskovainen, mutta minusta on jotenkin rauhoittavaa istua kirkossa ja kuunnella musiikkia." Niin, mihin korkeuteen tuo rima uskovaisuudesta asetetaan. Tuskin toinen henkilö pystyykään tietämään toisen uskon määrää tahi mit-

taa. Näitä kysymyksiä pohdimme ja varmaan molemmat olimme onnellisia sekä kiitollisia terveytemme edistymisestä.

Noilla päivittäin tapahtuneilla kaupungilla kävelyillä huomasin, kuinka kaunis kaupunki Helsinki oikein on. Työuran aikana mennään vain kiireisenä eteenpäin eikä juuri ympäristöä huomata.

Sairaalassa viettämäni kolme viikkoa tuntui yritystoiminnan loppuun järjestetyltä lomalta. Ei esimerkiksi ollut missään vaiheessa mitään ylimääräisiä särkyjä tai vastaavia. Sain nauttia olostani. Tunnen suurta kiitollisuutta kaikkia niitä Keski-Suomen Keskussairaalan ja Helsingin Kirurgisen sairaalan henkilökunnan edustajia kohtaan, jotka olivat eri vaiheissa kukin omalla toiminnallaan hoitamassa minua. Siinä joukossa on valtava palveluhalu ja osaamisen taito. Oman kiitoksensa ansaitsevat ne todelliset ystävät, jotka kävivät minua katsomassa tai ottivat muuten yhteyttä.

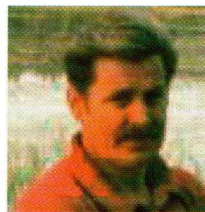
Olen onnellinen ja kiitollinen siitä, että olen saanut terveyteni takaisin. Voin varmuudella yhtyä Terje Forslundin toteamukseen, että lääkärit ja koko muu henkilökunta teki parhaansa, mutta heidän toimintoja kaikissa vaiheissa johti Jumalan käsi.

Olavi Roivainen on Simac Oy:n eläkkeellä oleva toimitusjohtaja Muuramesta

Jumalan ihme - se toimii

Veijo Piipponen

Olin joen takana puuhoimissa ja paluumatkalla tulin joen yli. Joen yli tulee betonisilta, jossa on rako välissä. Sillan kohdalla on vettä noin kaulaa myöten ja joki on siltä kohtaa 2,5-3 metriä leveä. Kun sillalta laskeutuu alas, siinä joki on kolme, jopa neljä metriä leveä ja siinä on vettä 2-3 metriä ja syvenee heti nopeasti.

Olin mennyt sillan yli ja jäin katselemaan siltaa, joka oli vähän niin kuin leventynyt. Jäin tarkemmin katselemaan, mikä sille oli tullut.

Minulla oli povitaskussa puhelin ja kuinka ollakaan, vaikka puhelin oli napin takana taskussa, niin kyykistyessäni puhelin tipahti suoraan siitä sillan raosta jokeen. Minusta se tuntui tosi pahalta, sillä puhelin oli varsin uusi ja kalliskin se oli. Kaiken lisäksi se oli minulle tavallaan työkalu ja sillä tavalla tosi tärkeä apuväline.

Kun se putosi jokeen, tuntui kuin maailma olisi mielessäni mustennut. Puhelin sisälsi paljon tietoa, numeroita oli mieleton määrä. Minulle ne olivat tosi tärkeitä numeroita, joiden merkityksen siinä vähitellen tajusin.

Tiesin heti, että kun puhelin tipahti jokeen, en tule järjellä ajatellen koskaan saamaan sitä sieltä pois. Semminkin, kun sillä kohtaa kävi virta, joka kuljetti puhelinta kauas sillan kohdalta, yhä syvempään ja syvempään. Kaiken lisäksi majava oli sillä kohtaa tehnyt työtään sillä tavalla, että joen pohjassa oli kaikenlaisia roinaa, joten puhelimen onkiminen tuntui tosi mahdottomalta.

Jumala puhui kuitenkin minun sydämeeni sillä tavalla, että vanhurskaan tapana ei katoa. Se toi minulle pienen us-

kon kipinän, jonka mukaan ehkä kuitenkin voisin saada puhelimeni, vaikka tilanne toisaalta tuntui täysin toivottomalta. Siitä oli kotiini puoli kilometriä ja kuljin kotiani kohti täysin masentuneena. Mietin, että minulla oli kokoussarja tulossa ja tarvitsisin puhelinta aivan välttämättä. Niinpä soitin operaattorille, pyysin katkaisemaan linjan sekä tilasin uuden kortin.

Tulokseton etsiminen

Minua jäi kuitenkin asia kaivelemaan. Läksin yksin siitä takaisin joelle ja arvelin, että puhelimen täytyy olla kymmenen metrin säteellä putoamispaikalta, joten ehkä sittenkin löytäisin sen. Menin sinne ja laskeuduin sillan alle, heitin vaatteeni pois ja astuin kylmään veteen. Rupesin jaloilla tunnustelemaan. Uin siellä kaulaa myöten ja tulin yhä vakuuttuneemmaksi tehtävän toivottomuudesta. Etsin puhelinta lähes paleltumiseen asti. Pakko oli nousta pois, koska en löytänyt etsimääni esinettä.

Niinpä palasin taas kotiin, vaikka edelleenkin sydämessäni soi Jumalan sana siitä, että kyllä puhelin löytyy. Odottelin vaimon ja lapset kotiin koulusta. Puhelin oli ollut joen pohjassa jo monta tuntia ja niinpä järjellä ajatellen olin sen menettänyt.

Minulla oli kuitenkin edelleen sellainen usko, että puhelin kyllä vielä löytyy. Sanoin vaimolle, että lähdetään vielä etsimään puhelinta. Sanoin myös, että vesi on kylmää enkä yksin viitsi siellä rämpiä.

Hyvä on olla mukana ainakin joku katsoja rannalla. Pyysin siis vaimoa ja lapsia mukaani, vaikka alkoi olla jo ilta kuuden aikoihin. Vettäkin sateli.

Minä tein haavin ja siihen haaviin laitoin neljä metriä pitkän kepin varreksi. Ajattelin sillä naarata joen pohjaa ja niin teinkin. Naarasin pitkän aikaa. Vaimo ja lapset katselivat rannalta, kuinka nostelin vedestä roskaa, risuja ja mutamöykkyjä. Naarasin sillalta ja sillan alta varsin pitkään. Vaimolta jo usko loppui ja hän sanoi, että siellä se on ja pysyy. Niinpä vaimo ja lapset lähtivät kotiin, koska vesisaateessa seisoskelu ja illan hämärtyminen alkoivat tehdä olon epämukavaksi.

Minä sanoin, että en anna vielä periksi, sillä puhelin on minun eikä vihollisen. Minun uskoni vain kasvoi ja minulle kasvoi todellinen viha saatanaa kohtaan sillä tavalla, että minä olen kovalla työllä sen puhelimen hankkinut, enkä anna sitä kovin helpolla pois.

Toisaalta totesin, että minulla ei ole varaa hankkia uutta puhelinta itselleni. Olin siis tilanteessa, joka antoi minulle entistä enemmän sisua. Olin sataprosenttisen varma, että sinne jokeen sillan kohdalle se puhelin tipahti ja sieltä sen täytyy löytyä. Vaimo ja lapset lähtivät siis sieltä pois ja varmaan he ajattelivat, että siellä isä tekee aivan hullun hommaa.

Ylistin Jumalaa

Jäin siihen sillalle ja ryhdyin ylistämään Jeesusta siitä, että Hän on kaikkivaltias. Puhuin Jumalalle ja kysyin, että onko Sinulle todellakaan mikään mahdotonta. Jatkoin ylistystä ja sanoin, että Sinä Jumala tiedät, että puhelin on tuolla. Tiedät senkin, että se on minun puhelimeni. Kiitin, ylistin ja vuodatoin sydäntäni siinä Jumalan edessä. Sanoin vielä, että Sinä Jumala näet minun tarpeeni ja Sinä täytät ne. Niinhän olet itse sanonut, joten nyt minä tuon tarpeeni Sinun eteesi. Sinä tie-

dät, että minä tarvitsen puhelimeni. Operaattori sanoi, että ainakin viikko menee ennen kuin saan uuden kortin. Toivottomuuteni oli suuri, sillä tarvitsin puhelimen jo aikaisemmin. Minulla oli puhelimesta kymmenien, jopa satojen ihmisten numerot, joihin puolin ja toisin oltiin päivittäin yhteydessä. Tiesin, että ystäväni eivät saa minuun nyt yhteyttä, vaan minun on itse tehtävä oma osuuteni tässä asiassa.

Minulla on sellainen suo-kuokka-mentaliteetti, joka ei helpolla anna periksi. Siispä ryhdyin uudestaan naaraamaan jokea alavirrasta määrätietoisesti joka kolkkan kaivaen, vetäen ylävirtaan ja rantaa kohden. Paljon kului aikaa, sillä väliin toistin ylistystä ja kiitosta Jeesukselle siitä, että hänen lupaustensa mukaan vanhurskaan tavara ei katoa.

Vaikka toisaalta oli toivottomuuden pala kurkussa, toisaalta uskoin myös, että Jumalalle ei mikään ole mahdotonta. Kuinka ollakaan, yhtäkkiä haaviin ilmestyi puhelin. Silloin vielä ylistin Jeesusta täysin sydämin. Kiitin siitä, että ensimmäinen erä on voitettu. Puhelin oli ollut lähes viisi tuntia vedessä. Puhelin oli kauttaaltaan niin savessa ja mudassa, että ajattelin sillä olevan enää pelkästään tunnearvoa, jos sitäkään.

Jumalalle ei mikään ole mahdotonta

Usko kuitenkin kasvoi, sillä olihan tilanne ollut jo kyllin vaikea. Kiitin kuitenkin siitä, että puhelin oli löytynyt. Jumala oli nähnyt minun hätäni ja ohjannut puhelimen haavini ulottuville. Uskoin puhelimen sisukalujen korttia myöten kastuneen niin, että sen käyttö ei tulisi enää onnistumaan. Menin kotiin, näytin puhelinta vaimolleni ja toistin aikaisemmin sanomani, että vanhurskaan tavara ei katoa. Tässä on puhelin.

Purin sen pöydälle, näin savea sen sisällä, kuivasin kortin ja otin akun pois. Puttasin kaikki osat hyvin ja kokosin puhelimen. Ajoin sitten naapuriin 15 kilometrin päähän kokeillakseni niiden puhelimella, että pelaako kortti heidän kännykässään. Sehän pelasi ja antoi aiheen ylistykselle ja kiitokselle yhdessä naapurini kanssa. Uskoni kasvoi ainakin yhden pykälän sillä hetkellä. Palasin kotiin, otin uudelleen yhteyden operaattoriin sanoen, että jos ette ole vielä sulkeneet puhelinta, älkää sulkeko.

Kuinka ollakaan, Herra sanoi minulle illalla, että vie se puhelin lämpimään saunaan kuivamaan ja minähän vein sen palasina sinne. Aamulla menin sitten hakemaan puhelimen saunasta. Usko oli kasvanut jo niin, että en epäillyt hetkeäkään, etteikö puhelin toimisi. Kokosin puhelimen, jolloin se ilmoitti, että akku on tyhjä. Panin puhelimen lataukseen ja se aloitti latautumisen heti. Koesoitot osoitivat, että puhelin on täysin kunnossa. Totesin siinä yhteydessä, että Jumalalle ei mikään ole mahdotonta. Puhelimesta ei

purkautunut muisti ja muutenkin se toimi täysin normaalisti.

Sana sanoo, että Jumalalle ei mikään ole mahdotonta. Mahdottomalta tuntuvat asiat muuttuvat mahdolliseksi ja minulle on kasvanut vankka usko siihen, että vanhurskaan tavara ei katoa. Kaikki kunnia, kiitos ja ylistys Jumalalle. Hän näkee meidän hätämme.

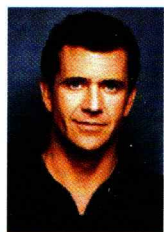
Meillä on auttaja. Hän on Jeesus Kristus, jonka puoleen voimme kääntyä, olipa ongelmamme mikä tahansa. Sanahan sanoo, että olkaa rukouksessa kestävät ja siinä kiittäen palvokaa. Vaikeissakaan elämäntilanteissa ei saa lannistua, vaan on uskoen yritettävä, sillä Jumalalle ei todellakaan ole mikään mahdotonta.

Veijo Piipponen (47) on ammatiltaan metsuri. Veijo asuu Polvijärven Saarivaarassa vaimonsa Tarjan ja perheensä kanssa. Perheessä on 7 lasta, joista 3 nuorinta käyvät vielä koulua kotoa käsin. Keväällä 2004 Veijo aloitti Polvijärven Vapaaseurakunnan kokopäiväisenä työntekijänä.

“KRISTUKSEN KÄRSIMYS”

“The Passion of the Christ”

Mel Gibsonin elokuva

Voice lehdessä ei ole tapana ottaa kantaa mihinkään yksittäiseen elokuvaan. Meidän mielestämme kuitenkin Mel Gibsonin “Kristuksen kärsimys” elokuvalla tulee olemaan pitkäkestoinen vaikutus maailmalle.

FGBMFI:n 50. VUOSITTAISESSA MAAILMANKOKOUKSESSA elokuussa 2003 Mel Gibson näytti välähdyksiä elokuvasta sekä jakoi lyhyesti jotain uskonsa perusteista ja siitä, kuinka hänen henkilökohtainen

uskonsa vahvistui suuresti hänen tehdessään tätä elokuvaa.

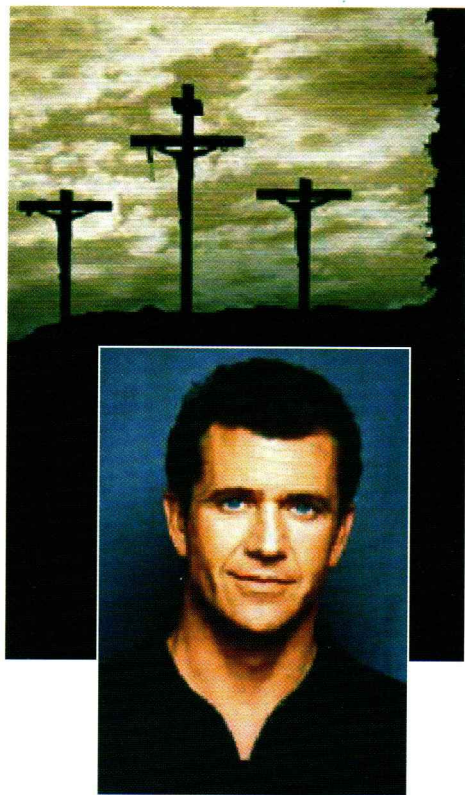
Mel Gibson kertoi: “Minun oli tehtävä tämä filmi; en voinut olla tekemättä sitä. 13 vuotta sitten jouduin vaikeaan elämäntilanteeseen. Mietiskellessäni Kristuksen kärsimistä, Hänen kärsimyshistoriaansa, pääsin siitä läpi. Elämä on kovaa ja se haavoittaa meitä kaikkia. Minä en ollut poikkeus. Päädyin Kristuksen haavoihin hoitaakseni omia haavojani. Teh-

dessäni niin lukemalla, opiskelemalla, mietiskelemällä ja rukoilemalla aloin omassa mielessäni nähdä, mitä kaikkea Hän todella kävi läpi. Aloin käsittää sen paremmin kuin koskaan aikaisemmin, vaikka olin kuullut kertomuksen monia kertoja. Minä ikään kuin synnytin: kertomus, tapa jolla muodostin kuvan Kristuksen kärsimisestä, tuli sisääni ja alkoi kasvaa ja se saavutti käännepisteen, jolloin minun oli kerrottava se, päästettävä se ulos.”

“Yritin tehdä sen niin realistiseksi kuin mahdollista. Halusin yleisön eläytyvän siten, kuin olisivat itse sillä paikalla, todistavan tapahtumia siten kuin ne todella tapahtuivat. Mutta samalla se on valtava henkilökohtaista. Näin muita elokuvaversioita enkä voinut ymmärtää niitä. En voinut uskoa niitä. Kun olin aloittanut Kärsimyshistorian mietiskelyn, menin siinä todella syvälle omassa mielessäni ja sydämessäni ja silloin aloin ymmärtää sitä, uskoa, että tämä on versio, jonka laitan filmille.”

Mel lisäsi: “Toivon, että se saa ihmiset ajattelemaan. Toivon, että se jättää heihin vaikutuksen. Elokuva kertoo uskosta, toivosta, rakkaudesta ja anteeksiantamuksesta. Jos se saa aikaan näitä asioita ihmisissä, se on onnistunut tarkoituksessaan. Toivon, että se saa ihmiset kyselemään ja jopa haluamaan lukea (tai lukea jälleen) “Kirjojen Kirjaa”.

“Nähtyään yksityisnäytöksessä elokuvan, Richard Shakarian, FGBMFI’n kansainvälinen presidentti, oli silmin nähden liikuttunut. Hän totesi vaikuttavasti: ‘Tämä elokuva tulee tekemään suuren vaikutuksen hinduihin, buddhalaisiin ja muslimikansoihin. ‘The Passion of the Christ’ tulee tekemään suuren vaikutuksen satoihin miljooniin ihmisiin kehitty-

neessä maailmassa. Kärsimystensä tähden he tulevat samastumaan Herramme kärsimyksiin.”

“Hänen kärsimystensä kautta ne ihmiset, joissa ei ole herännyt kiinnostusta järjestäytyneeseen uskonnon harjoittamiseen, tulevat tuntemaan Jeesuksen Kristuksen. Odotan suurimman osan yleisöstä olevan nuoria, joista monet ovat kuulleet Jeesuksesta ja ovat uteliaita tietämään Hänestä enemmän. Kysymykseen “miksi” antavat vastauksen Jeesuksen sanat: ... ‘Katso, Minä teen kaiken uudeksi!’”

Jim Caviezel, kyvykäs näyttelijä, joka näytteli Jeesusta elokuvassa, ilmaisi syvimmän toivonsa filmiin: “Rukoukseni

on, että minä en halua ihmisten näkevän itseäni elokuvassa; haluan heidän näkevän ainoastaan Kristuksen. Tunnen nyt Hänet (Kristuksen) paljon henkilökohtaisemmin kuin aikaisemmin. Olen ylpeä tästä filmistä, koska se on totta. 'Se on juuri niin kuin se tapahtui', vaikkakin jotkut ovat yrittäneet panna sen epäilyksen alle."

Paul Harvey kertoo 'lopun kertomuksesta': "En todellakaan tiennyt, mitä odottaa. Minä olin innoissani saatuani kutsun yksityisnäytökseen. Elokuva esiteltiin lyhyesti ilman fanfaareja ja sitten huone pimeni. Voimakkaan vaikutuksen tehneestä Getsemanen puutarhan näymästä Jeesuksen maallisen työn hyvin ihmilliseen ja herkkään muotokuvaan päätyen, pettämisen, vangitsemisen, ruoskimisen, ristintien, varkaiden vastakohtaisuuden, ristin ympäristön kautta aina tyhjän haudan näkymään saakka tämä ei ollut vain yksinomaan elokuva; se oli kohtaaminen, jollaista en ole koskaan elämässäni kokenut. Suoraan sanoen, en ole enää koskaan sama, mitä olin ennen tätä."

"Elokuvan päätyttyä kukaan ei saanut sanaa suustaan, koska sanat eivät riittäneet kuvaamaan tunnelmaa. Olimme saaneet kokea sellaista taidetta, joka on harvinaista elämässä, sellaista, mikä saa taivaan koskettamaan maata."

Billy Grahamin kommentit: "Joka kerta kun saarnaan tai puhun ristikä, tulevat asiat, jotka näin valkokankaalla, olemaan sydämässäni ja mielessäni. Katsotuani "Kärsimyskertomuksen" minusta tuntui kuin olisin todellakin ollut sielä. Liikutuin kyyneliin."

– James Dobson sanoi: "Se on syvällisimmin liikuttava, voimallinen ja koskettava

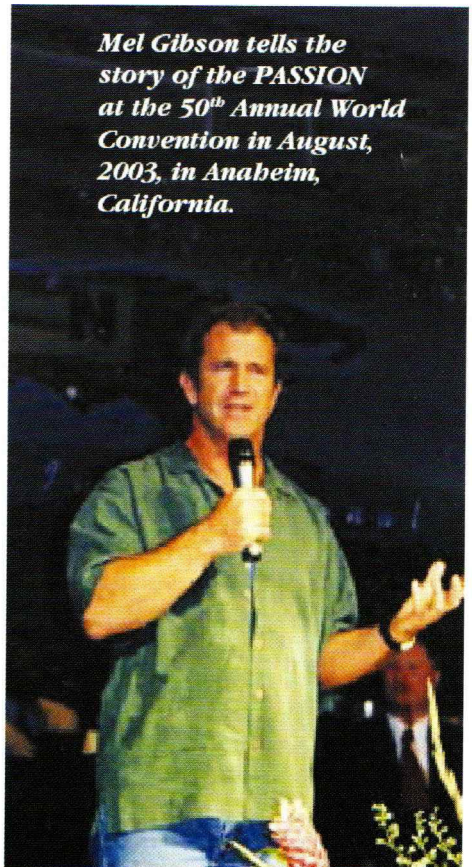
elokuva, mikä kaikkien on nähtävä."

– Pat Robertson julkituo: "Epäilyksettä tämä on hienoin työ, mitä koskaan on tehty tästä aiheesta."

Rick Warren ("Purpose Driven Life") sanoo: "Se on loistava, Raamatullinen - mestariteos."

Ted Haggard, kansallisen evankeliointiyhdistyksen presidentti, kertoo: "Se ilmaisee tarkemmin kuin mikään muu elokuva, kuka Jeesus oli."

Filmin teon aikana Gibson, joka on harjas katolinen, osallistui messuun joka

Mel Gibson kertoo PASSION kertomusta 50-vuotismaailmankonventiossa elokuussa 2003 Anaheimissa, Kaliforniassa.

aamu, koska "meidän tuli olla läpeensä puhtaita työskennellessämme tämän eteen." Gibson myöntää: "Minä en ole saarnaaja enkä pastori, mutta tunnen todellakin urakehitykseni johtaneen minut tekemään tämän. Pyhä Henki teki työtä kauttani tässä elokuvassa, ja minä olin vain ohjaavana yhteyshenkilönä. Toivon, että filmi toimii voimallisesti evankelioimisen eteenpäin viemisessä. Jokainen, joka työskenteli tämän elokuvan teossa, muuttui."

Mel Gibson lisää: "Minä odotin jonkinlaista polemiikkaa, mutta en odottanut

saavani sitä näin henkilökohtaisena. Se on ollut todella silmiä avaavaa. Olen käsitellyt sitä antamatta sen lannistaa tätä projektia ja rukoillen. Minun rukouselämäni on voimistunut paljon tämän seurauksena. Rukoilen niiden ihmisten puolesta, jotka ovat eri mieltä. Uskon vilpittömästi, että heidän epäilyksensä ovat väärä. Tämä elokuva tulee lähentämään ihmisiä, eikä se tule kiihottamaan väkivaltaan ja vihaan. Tämä on kokemuksemme tehdessämme sitä ja se on ollut myös niiden ihmisten kokemus, jotka ovat nähneet sen."

www.thepassionofthechrist.com

MISSÄ ON LÄHIN STELK?

FGBMFI toimii jo noin 150 eri maassa ympäri maailman

Suomen osastot 2005:

Ajantasatiedot www.fgbmfi.fi

ESPOO

pj. Tapio Kyllönen,
puh. 0400 892 801
tapio.kyllonen@pp1.inet.fi

HELSINKI-POHJOINEN

pj. Erkki Pietilä
puh. 0400 858 015
erkki.pietila@kolumbus.fi

JYVÄSKYLÄ

pj. Tarmo Mäyränen,
puh. 050 570 9455
mayranen.tarmo@kolumbus.fi

KEMI-TORNIO

pj. Matti Kättö,
puh. 016 221 133
matti.katto@storaenso.com

KOKKOLA

pj. Nils Kjellman,
puh. 040 570 2124

KOUVOLA

pj. Jarmo Kaksonen,
puh. 040 863 4286
jarmo.kaksonen@pp1.inet.fi

KUOPIO

yh. Juha Kangasrääsio
puh. 040 503 5624
juha.kangasraasio@jmk-instruments.fi

LAHTI

pj. Olli Leivo
puh. 040 834 5467
leivot@edu.lahti.fi

NASTOLA

pj. Seppo Ritsilä,
puh. 044 563 8558
seppo.ritsila@sjr.fi

PORI

pj. Pentti Rotkus,
puh. 040 847 3018
pentti.rotkus@dnainternet.net

TAMPERE

pj. Jari Hytti,
puh. 040 511 4080
jari.hytti@jarihytti.fi

TURKU

pj. Rauno Tuominen
puh. 0400 321 902
02-236 3870

STELK FINLAND

Jukka Koski (puheenjohtaja)
puh. 0400 545 603
jukka.koski@pp5.inet.fi

Jarmo Kaksonen (varapuheenjohtaja)

puh. 040 863 4286
email.jarmo.kaksonen@pp1.inet.fi

Olavi Roivainen (sihteeri)

puh. 050 561 4463
email.olavi.roivainen@pp1.inet.fi

Hans Cederqvist

puh. 0400 541 353
email.hans.cederqvist@crtoy.com

Seppo Sirola

puh. 0400 622 876
email.seppo.sirola@kolumbus.fi

Seppo Ritsilä (rahastonhoitaja)

puh. 044 5638 558
email.seppo.ritsila@sjr.fi

FGBMFI European Office

P.O.Box 49, B-3000 Leuven 3,
Belgium
Tel: (016) 207 944 Fax (016) 207 931
email.fgbmfiEur@aol.com
www.fgbmfi-europe.com

Tervetuloa osastomme

Kuule mahtavia todistuksia tavallisilta ihmisiltä, jotka uskovat mahtavaan Jumalaan! On upeaa verkostoitua muiden kanssa ja kuulua veljeysyhteyteen. On paikka, missä kehittää lahjojaan ja käyttää leiviskäänsä. FGBMFI (Suomessa STELK) -osastot auttavat sinua kasvamaan kaikilla elämäsi osa-alueilla.

Rakennut hengellisesti sellaiseksi voittajaksi, jollaisen Jumala haluaa sinun olevan. Nyt on aika osallistua johonkin osastomme kokoukseen, missä päin maailmaa oletkaan. Sinua siunataan.

VOICE • Numero 1 • 2005 • **Julkaisija** Suomen Täyden Evankeliumin Liikemiesten Kansainvälinen Veljesliitto ry STELK • Helsingintie 5 45740 KUUSANKOSKI • **Toimittaja** Jukka Koski puh 0400 545 603
Tiedustelut, osoitteet STELK-Materiaalipalvelu, Helsingintie 5 45740 KUUSANKOSKI, E-mail: jukka.koski@pp5.inet.fi puh/fax (05) 311 5774 • **URL Suomessa** www.fgbmfi.fi
Painettu Suomessa Hetimonex Oy, Jyväskylä, Puh. (014) 4116 400

LUETTUASI, ÄLÄ HEITÄ TÄTÄ LEHTEÄ POIS - ANNA SE YSTÄVÄLLESI